

Chương 22

Sơn nhìn về phía góc phòng. Chàng vừa nhìn thấy Uyên và chồng nàng. Gần đó là Triệu Tôn và một người đàn bà mặc áo sường sấm đùi xẻ cao. Gã Tàu lai vẫn như thường lệ mỗi khi gặp Uyên dán mắt vào nàng hau háu bất kể người chung quanh. Sơn mỉm cười. Partnership của bạn chàng được xây dựng trên căn bản tình dục của một người đàn bà và chàng không hiểu sẽ kéo dài bao lâu. Chỉ biết hiện giờ người nào cũng có vẻ hài lòng, nhất là với sự thành công vượt mức của công việc đầu tư. Nhưng Uyên sẽ là một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, Sơn không tin tưởng sự vững bền của việc làm ăn có nhiều căng thẳng về tình dục đến thế. Tuy Lữ không kể với chàng nhưng Sơn cũng đủ thông minh để hiểu sự liên quan của Lữ và Uyên nhiều hơn chỉ có vấn đề đầu tư. Sơn thầm nghĩ có lẽ chàng sẽ phải khuyên Lữ bán khu thương mại Bolsa này sớm hơn nữa. Trước khi có việc gì xảy ra!

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai chàng:

- Cô ấy đẹp đấy chứ! Phải không anh Sơn?

Sơn quay lại, Miriam đang đứng sau lưng chàng. Sơn cười:

- Cũng được! Nhưng không phải loại của tôi!

- Tôi tưởng đàn ông các anh ai cũng thích mẫu người đàn bà như vậy!

Giọng nói của Miriam hơi khác lạ. Sơn nhìn nàng chăm

chú. Miriam đã nghi ngờ điều gì về chuyện Lữ và Uyên chẳng? Sơn lảng sang chuyện khác:

- Party hôm nay vui đấy chứ. Miriam có quen với buổi nào nhiều người Việt như vậy không?

- Không! Lần này là lần đầu. Anh Lữ bắt tôi tham dự để quen thêm những người khác. Nhưng tôi thấy lạc lõng quá. May có anh ở đây để nói chuyện.

Sơn hỏi lại hơi ngạc nhiên:

- Lữ đâu? Nãy giờ tôi cũng chỉ thoáng thấy Lữ một lần. Lữ đi đâu?

- Anh ấy đang bàn chuyện làm ăn gì đó với mấy người khác ở vòng trong. Tôi chán quá nên ra đây. Tại sao lúc nào cũng phải lo lắng chuyện làm giàu như vậy?

Miriam nhíu mày như cơn giận đã bắt đầu bốc lên. Sơn cảm thấy áy náy:

- Sao Miriam không nói thẳng cho Lữ biết?

- Tôi có nói chứ! Nhưng Lữ bị ám ảnh về chuyện làm tiền rồi! Tôi có nói mấy cũng vô ích! Lữ bây giờ có thiết chuyện gì khác nữa đâu ngoài chuyện business. Lúc nào cũng chỉ có business!

Sơn bào chữa cho bạn:

- Chắc chỉ có lúc thôi! Tôi nghĩ Lữ không say mê quá như vậy đâu!

Miriam lắc đầu không nói.

Sơn hỏi sang chuyện khác:

- Miriam còn học về Psychology ở UCLA không?

- Không! Tôi bỏ rồi. Bây giờ tôi học về Arts. Hội họa và điêu khắc.

Sơn mừng rỡ. Chàng đổi đề tài nói chuyện để Miriam quên đi sự bức tức về Lữ. Sơn cũng có thú vẽ vời. Lúc đi học ở Toronto chàng cũng ghi danh học lớp hội họa. Sơn nói chuyện với Miriam về các bức tranh nổi tiếng, các trường hội họa, các họa sĩ cận đại. Chàng thích thú thấy Miriam và chàng có nhiều điểm tương đồng. Nhưng quan trọng hơn cả, Miriam đã bắt đầu vui vẻ trở lại và nàng không còn bận tâm về chuyện Lữ bỏ nàng một mình trong buổi party để lo chuyện làm ăn. Cũng như nàng không còn chú ý đến Uyên và các người đàn ông đứng quanh ở góc phòng nữa.

Sơn tiếp tục nói chuyện về nghệ thuật với Miriam như một hình thức giải vây cho bạn nhưng đồng thời chàng cũng nhận thấy một cảm giác bất an. Có điều gì khác chẳng khi chàng nói chuyện một cách quá nhiệt tình về hội họa, về nghệ thuật với vợ của bạn mình. Sự sung sướng được nói chuyện về một đề tài ưa thích với một người đàn bà đẹp, quyến rũ và đồng điệu chỉ là một điều hoàn toàn bình thường, tự nhiên hay có nguyên cớ gì khác nữa.

Sơn lắc đầu tự ngượng. Có lẽ chàng quá lo xa và phản xạ đạo đức, lễ nghĩa của chàng hơi quá đáng. Cũng như phản ứng bảo vệ

Chương 22

tình bạn của chàng có lẽ quá mạnh. Nói chuyện về hội họa một cách tương đắc với Miriam, một người đàn bà Mỹ, và cảm thấy bị lôi cuốn, hấp dẫn có điều gì sai lạc đâu. Tại sao chàng phải thắc mắc và làm to chuyện với chính mình như vậy?

Sơn vẫn thấy không ổn. Miriam càng như đắm mình vào câu chuyện. Nàng bắt đầu thay đổi. Về cau có, khó chịu lúc nãy không còn nữa. Mắt nàng long lanh như một người vừa tự khám phá lại mình. Và Sơn bắt đầu cảm thấy e ngại thực sự. Sơn chưa bao giờ yêu ai. Chàng chưa thấy rung động vì một bóng hình, một ánh mắt, một nụ cười nào. Tuy chàng tin tưởng một cách tuyệt đối là tình yêu có thật, tình yêu ở một nơi chốn nào đó chàng chưa hề biết đến. Và nghĩ rằng sẽ có ngày chàng tìm ra tình yêu cho mình.

Sơn vẫn thường bàn cãi với Lữ những ngày hai người còn ở Việt Nam. Lữ và bản năng tính dục mạnh mẽ, người không bao giờ tin rằng có thể có điều gì khác hơn sự lôi cuốn xác thịt giữa giống đực và cái. Sơn với tính lãng mạn cổ hữu, luôn luôn đi tìm cái đẹp của sự rung động đối với một người khác phái, điều chàng chưa bao giờ thực hiện được. Hai người như hai thái cực nhưng có lẽ vì thế mới là bạn thân với nhau được. Giữa chàng và Lữ không có sự cạnh tranh về chuyện đàn bà. Vì đối

tượng của họ hoàn toàn khác hẳn nhau.

Sơn mơ hồ cảm thấy điều khác lạ xảy đến nơi chàng khi đứng nói chuyện với Miriam về hội họa trong buổi party này. Chàng cố chống trả với cảm xúc mạnh mẽ đang từ từ dâng lên, cảm xúc chàng chưa hề bao giờ biết đến, dạt dào, ngây ngất, xâm chiếm tất cả tâm hồn chàng. Có lẽ nào? Có lẽ nào? Lý trí Sơn làm việc với một tốc độ gia tăng ồ ạt. Miriam là vợ của bạn chàng, người bạn thân nhất đời của chàng. Người đã vào sinh ra tử với chàng trong những trận chiến khốc liệt nhất của miền Nam. Người đã cứu chàng thoát chết nhiều lần và cũng đã được chàng cứu bao lần khác. Chàng và Lữ chưa bao giờ phải bận tâm chung về một người con gái nào, một người đàn bà nào. Họ chưa bao giờ có một cạnh tranh, một xung đột nào. Và giờ đây Sơn đang ý thức được cảm xúc kỳ lạ, mới mẻ và không cưỡng lại được từ vợ của người bạn thân chàng.

Lý trí chàng ra lệnh cho Sơn ngừng lại, bắt chàng phải ngừng câu chuyện, tìm cách để đi ra nơi khác. Vững lầy đang trải ra trước mặt chàng, đang từ từ dâng lên phủ từ gót chân, lên đầu gối và dâng lên mãi. Sơn biết chàng đang bị lún xuống dần, nhưng chàng không thể bước ra khỏi, không muốn bước ra. Nửa đời người Sơn đã đi tìm những cảm xúc

này, những rung động này. Sự khám phá mới lạ như một liều thuốc mê hoặc, như một kích thích tuyệt vời, bắt buộc chàng phải chôn chân một chỗ, mặc kệ những gào thét của lý trí, những suy luận của lương tri và những ta thán của đạo đức trong chàng.

Sự hiện hữu của tình yêu phải là một sự thực, như một định luật, hay đúng hơn một nguyên lý bất di bất dịch. Sơn ý thức điều này một cách rõ ràng, như làn mây mờ phủ kín đôi mắt của tâm hồn chàng đột nhiên biến mất để lại một luồng ánh sáng chói lòa. Tình yêu đến từ trong chàng, nhưng Sơn nhận thấy rõ ràng tình yêu cũng là một thực thể từ bên ngoài, ào ạt đổ ập đến, bao trùm và chiếm đoạt lấy chàng. Phải chăng tình yêu là điều gì huyền bí, chập chờn, ẩn hiện, đợi chờ một không gian và thời gian nào đó để đột nhiên ra mắt, xuất hiện. Không có điều gì báo trước cho chàng biết nơi này và lúc nao tình yêu sẽ chợt đến với chàng. Như một kẻ trộm. Như cơn sóng thần của một ngày trời quang mây tạnh. Như vũng lầy chợt hiện ra trên nền đá hoa cương.

Sơn không hiểu nữa. Miriam trước kia chàng cũng chỉ thấy là một người đẹp, hấp dẫn như trăm ngàn người đàn bà đẹp khác trên cõi đời này. Chàng nhìn Miriam như một người vợ đẹp ngoại quốc của bạn mình. Thế thôi. Sơn không bao giờ có thể tượng tượng

Chương 22

tình yêu của chàng lại đến bằng hình ảnh của một người đàn bà như Miriam. Chàng vẫn nghĩ mình chỉ có thể yêu một người đàn bà Việt, với tất cả bề ngoài và tâm hồn của xứ sở chàng.

Sơn không quá khích nhưng chàng vẫn không chấp nhận và theo được nếp sống, phong tục, cách nhìn và suy nghĩ của Âu Mỹ. Chàng vẫn biết mình thuần túy là một người Việt sống nếp sống tỵ nạn ở đây. Chàng chỉ muốn hòa trong đời sống tại xứ này nhưng không muốn đồng. Và Sơn quá thực ngạc nhiên khi thấy tình yêu đến với chàng một cách lạ lùng, ngược hẳn với những điều chàng ước đoán, trái ngược với tâm tư chàng, phản bội lại cả những gì chàng tin tưởng là nhận xét đúng của chàng về đàn ông và đàn bà, về người Việt và người Mỹ, về đời sống của người tỵ nạn tại mảnh đất tạm dung.

Có lẽ nào tình yêu là một thứ định mệnh. Sơn vẫn không tin và ghét ý niệm về định mệnh. Điểm này chàng và Lữ hoàn toàn tương đồng. Định mệnh là sáng tạo của những tâm hồn yếu kém, sợ hãi và sẵn sàng chấp nhận qui hàng. Định mệnh không có chỗ đứng trong cuộc đời của chàng và Lữ tại Việt Nam, của những ngày gần gũi với cái chết không rời, từng giây, từng phút. Vì định mệnh là đồng nghĩa với thất bại, với thương tổn, với sự chết. Có định mệnh nào là

định mệnh hạnh phúc, là định mệnh tươi sáng. Chỉ có định mệnh của những gì khổ đau, của mất mát và của chết chóc. Sơn đã từ chối không bao giờ chịu tin vào định mệnh và chàng cho rằng sự tin tưởng cố hữu này của giống dân Á Đông là khuyết điểm lớn lao nhất và là nguyên nhân cho sự cách biệt giữa thăng tiến của Âu Mỹ và lạc hậu của người phương Đông.

Sơn thấy ngay sự mâu thuẫn của chính mình. Chàng tin tưởng tuyệt đối vào sự có thật của tình yêu. Và câu giải thích gần gũi nhất cho sự hiện hữu của tình yêu là định mệnh, một điều chàng không tin tưởng và chối từ. Làm thế nào để giải thích được sự chột đến của tình yêu chàng ý thức được với Miriam, một điều chàng không ngờ và không tin là có thể xảy ra. Và ngay cả việc tình yêu có thể đến với chàng, Sơn cũng không thể giải thích nổi. Chàng đã có cảm tưởng sẽ không khi nào tình yêu còn đến, với mỗi ngày qua đi và tuổi đời tăng nhiều hơn. Với sự suy nghĩ ngày sâu sắc hơn và nhìn cuộc đời mỗi lúc một vẫn đục hơn. Tình yêu hình như xảy đến dễ dàng với tuổi trẻ và hồn nhiên, nhưng tình yêu cũng đã chọn một tâm hồn bắt đầu cần cỗi như chàng để đến. Có phải đây mới là điều đáng ngạc nhiên và huy hoàng hơn cả hay sao?